

ЖИТТЄВА ПОЗИЦІЯ

МОЛОДЬ ОБЛАСТІ УСПІШНО
ЗАВЕРШУЄ УДАРНУ ВАХТУ, ПРИ-
СВЯЧЕНУ РАДЯНСЬКИМ МЕТА-
ЛУРГАМ

На формувальній ділянці ливарного цеху сірого чавуну слабодухі не тримаються. Робота тут випробовує чоловіка на міцність. Якщо спавував з перших кроків, то вже знають: побіжить новачок по інших цехах заводу (а їх тут чимало, професій ще більше), шукаючи місця спокійнішого і кращої роботи. А хто твердо вирішив назавжди поєднати свою долю з ливарною справою, той потім не шкодує і, як правило, не кидається на пошуки легшого хліба.

Комсомольсько-молодіжна бригада формувальників Олексія Шила — передова. Хлопці в ній завзяті, до роботи беруться.

Почесне звання колективу комуністичної праці молоді виробничники підтверджують не один рік. Підтверджують ударною працею, нетерпимістю до будь-яких виробничих недоліків, навіть тих, які не мають відношення до їхньої ділянки. Нині на трудовому календарі колективу траєкторія. А бригадир через кілька днів рапортуватиме про виконання особливих соціалістичних зобов'язань першого півріччя другого року одинадцяті п'ятирічки.

Бути на крок попереду, бути прикладом для всіх — така життєва позиція Олексія. Тому й інші тягнуться за ватажком.

— Я прийшов у цех чотири роки тому, — розповідає бригадир. — Тоді в ливарному цеху працювали тільки дві бригади, які швидко допомогли мені позбутися нагань, — ким бути, де трудитися.

— Іди до нас, — сказав він. — У ливарному цеху справжня чоловіча робота.

Зустріли хлопця в колективі по-дружньому. Кращий наставник цеху Володимир Тарасович Ісакін взявся за короткий строк зробити з учорашнього солдата хорошого спеціаліста. Уже на другий день Олексій самостійно став за формувальний верстат. З того часу почалися його трудові будні.

Формувальна ділянка — перша ланка виробничого циклу всього ливарного цеху, одного з найбільших на заводі «Червона зірка». Від ритму її роботи залежить трудовий ритм інших підрозділів.

У чому ж секрет трудових досягнень бригади?

— Основна запорука цього — стабільний склад колективу. — вважає бригадир. — Хлопці сприяли, розуміють один одного з першого слова. Якби нас не підводили допоміжні ділянки цеху, результативність нашої праці була б пагубно враженою. Іноді на конвей-

єри з перебоєм надходять формувальні суміші. І тоді хлопці змушені на 5—10 хвилин виключати верстат. Із цих хвилин за місяць набігають цілі зміни. Іноді брак іде з випли ливарників, які заливають у форми «холодний» чавун. Трапляється, що чавуну зовсім немає, і тоді бригада стоїть без роботи.

Як правило, денні норми кожної із членів колективу перевищують. Але буває, що додаткову продукцію формувальників зводять нанівець. Форму для литва використовують один раз. Не довели метал у вагранках до потрібної температури — і форми треба робити нові. А це додаткове навантаження на землерегуляторів, додаткова робота формувальникам, яка, до речі, не оплачується. Зрештою, це не економічне використання сировини, електроенергії, робочого часу. Чи можна запобігти втратам?

— Можна, — твердо переконаний бригадир. Треба на кожній ділянці створити КМК, організувати активні комсомольські пости якості. У своїй бригаді хлопці теж вирішили по-новому працювати: за єдиним нарядом. Вибрані бригадою разду, яка визначатиме коефіцієнт трудової участі кожного із чотирнадцяти членів КМК. У ній ввійшли бригадир, Олександр Мельник та Іван Пархом.

Хлопці впевнені — єдиний бригадирський наряд має значні переваги. І головна з них у тому, що така організація праці згуртовує людей у монолітний колектив. Спільна відповідальність за вихід продукції, її якість допомагає сповна розкрити творчі можливості кожного молодого виробничника.

Минулий тиждень був для бригади Олексія Шила особливо напруженим. Кожна формувальна зміна запланована виконувати на 150—180 процентів. Приклад, як завжди, подавав бригадир. Замість запланованих 700 опок він у парі з братом (Олексій зумів «перетягнути» його із заводу радіоприборів) видавав щодня зміни 900—1000 форм.

— У дні тижня ударної вахти, який був присвячений радянським медалургам, ми не могли працювати інакше, — сказав Олексій. Думаю, що не збавимо темпів роботи і надалі.

До наступних комсомольських з'їздів формувальники дали слово виконати виробничу програму трьох кварталів другого року одинадцяті п'ятирічки.

В. САВЕЛЬЄВ.

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Субота, 30 січня 1982 року

№ 13 (3053)

Ціна
2 коп.

60-РІЧЧЮ СРСР —

60 УДАРНИХ

ТИЖНІВ

Кіно- фікатори— глядачам

Кінофікатори області стали на трудову вахту, присвячену 60-річчю утворення СРСР. Колективи всіх кінотеатрів і кіноустановок зобов'язалися виконати завдання другого року п'ятирічки по всіх показниках до цієї знаменної дати.

Велика увага приділяється культурно-масовій та пропагандистській роботі. Включившись у республіканський фестиваль «У сузір'ї радянських республік-сестер», кінофікатори Кіровоградщини підготували цікаві програми кіносеансів, влаштували зустрічі з провідними радянськими акторами. Так, уже відбулися творчі звіти працівників республіканської студії імені О. Довженка перед глядачами обласного центру, Знам'янського, Олександрійського, Новоукраїнського, Новоархангельського, Маловисківського, Бобринецького та Устинівського районів.

У районних кінотеатрах почалися цикли кіносеансів, присвячені братнім республікам. Глядачі Олександрії, Устинівки, Олександрівки і Новомиргорода вже ознайомилися з тим, яке відображення в художніх і хронікально-документальних фільмах знайшли досягнення російського, українського та білоруського народів з часу об'єднання їх у Союз РСР.

Популярний у глядачів Устинівського району кінотеатр «У сім'ї єдиній», що працює на кожній кіноустановці.

Кращі стрічки, створені на студіях братніх республік і відзначені призами міжнародних фестивалів, демонструються в кінозалах області під час тематичних показів фільмів «Радянська, багаторазово-нальна».

Вся робота кінофікаторів області спрямована на те, щоб засобами кіно, усного виступу, реклами показати незламну силу дружби радянських народів, розквіт їхньої економіки і культури.

Н. МИКОЛАЄНКО.

КІРОВОГРАДЦІ називають його кузнем робітничих професій: щороку у професійно-технічному училищі № 6 більш як 300 молодих робітників дістають путівку в життя. Майбутні токарі, слюсарі, модельники, електромон-

З'їздам комсомолу-
XIX XXIV
ГІДНУ ЗУСТРІЧ!

З ВИПУСКУ «ПЕРСПЕКТИВА»

ПТУ № 6:

ГОТУЄМО ГІДНЕ ПОПОВНЕННЯ

гери, зварники, слюсарі-механіки по ремонту радіоапаратури щоранку заповнюють світлі класи навчального корпусу, котрий розташований по вулиці Декабристів. ПТУ має добре обладнані майстерні, спортивний та актозний зали, їдальню.

Високий авторитет ПТУ не прийшов сам по собі. Його завойовано повсякденною напруженою працею всього колективу. Понад 17 тисяч кваліфікованих робітників підготувало училище за роки свого існування. Нині серед колишніх учнів є орденосносці, ударники комуністичної праці, раціоналізатори.

Майже всі наші учні — значківці ГПО, активні відвідувачі військово-прикладних гуртків і спортивних секцій. А ще в стінах училища хлопці і дівчата залучаються до праці, вони дістають тут трудовий гарт.

Про це свідчить хоча б той факт, що за рік учні

ПТУ виконують державних замовлень на 200 тисяч карбованців.

Різноманітними шляхами приходять учні в наш заклад. Олександр Філіпченко, наприклад, наслідував батька — кадрового робітника заводу «Червона зірка». В одному цеху зі своїм батьком працює нині й Микола Гордійчук — наш випускник, котрий набув професії електромонтера. Успішно закінчили училище брати Микола та Василь Хмелевські, їхня сестра Люба.

Вибравши улюблену професію, більшість наших вихованців добре вчаться, оволодівають практичними навиками. Так, Микола Фісенков досяг такого рівня професійної майстерності, що зумів перемогти в обласному конкурсі токарів. Олександр Кузнецов виборов переможем курсу електрозварників і завоював право виступати в республіканському конкурсі. Хорошими спеціалістами обіцяють стати в

майбутньому також Валерій Калмиков, Сергій Шуліка і Григорій Кляцький.

Щороку наші учні складають екзамени на присвоєння розряду. Як правило, кожен другий випускник отримує третій розряд. А Володимир Петров і Олександр Доброві торік здобули четвертий розряд.

Через кілька місяців для багатьох наших випускників настануть хвилюючі хвилини: пролунає останній дзвінок, і хлопці та дівчата запросять на сцену. Найшанованіші робітники заводу «Червона зірка» пов'яжуть усім червоні стрічки з гордим написом «Робітник».

Вони поповнять робітничу сім'ю. А на зміну випускникам прийдуть нові учні. Такі ж неспокійні, жадібні до знань.

М. ПОЛТОРАНИ,
викладач міського
професійно-технічного
училища № 6.

На знімку: старший викладач кафедри металорізальних верстатів КСМУ Ю. ЛЕБЕДЬОВ — один з кращих винахідників України.

Фото В. ГРИБА.

ПРОПАГАНДИСТ — ГОЛОВНА ФІГУРА В СИСТЕМІ ПАРТИЙНОГО НАВЧАННЯ. САМЕ ВІД НЬОГО БАГАТО В ЧОМУ ЗАЛЕЖИТЬ, ЯКИМИ БУДУТЬ СЕМІНАРИ, ПОЛІТИКОЛИ, УНІВЕРСИТЕТИ: ЧИ БУДУТЬ ВОНИ МІСЦЕМ, ДЕ ПОДІ ПАНУЄ НУДЬГА, ДЕ ЛІНІЄ «ВІДБУВАЮТЬСЯ» НАЛЕЖНІ ГОДНИНІ, АБО Ж, НАВПАКІ, ВОНИ ПОВСЮДНІ СТАНУТЬ ДІЙСНИМИ ЦЕНТРАМИ ЖИВОЇ ПАРТИЙНОЇ ДУМКИ І СЛОВА.

Л. І. БРЕЖНЕВ.

КОМСОМОЛ ПОВИНЕН БУДУВАТИ ВИВЧЕННЯ МАРКСИСТСЬКО-ЛЕНІНСЬКОЇ ТЕОРІЇ ТАК, ЩОБ ВОНО ОРГАНІЧНО ЗЛИВАЛОСЯ З ПРАКТИЧНИМИ ДІЛАМИ КОМСОМОЛЬЦІВ, З ЇХНІМ ВЛАСНИМ ЖИТТЯМ.

Л. І. БРЕЖНЕВ.

В АГІТАЦІЙНО-ПРОПАГАНДИСТСЬКІЙ РОБОТІ ТРЕБА ПЕРЕКОНЛИВО ПОКАЗУВАТИ НАШІ ДОСЯГНЕННЯ, КОРИННІ ПЕРЕВАГИ СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЛАДУ, РАДЯНСЬКОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ, А ТАКОЖ РОЗКРИВАТИ ШЛЯХИ ДОСЯГНЕННЯ ПОСТАВЛЕНИХ ЦІЛЕЙ, МОБІЛІЗУВАТИ МАСИ НА ЇХ ДОСЯГНЕННЯ.

(З доповіді В. В. Щербинського на листопадовому (1981 р.) пленумі ЦК Компартії України).

Враховуючи завдання, які стоять перед суспільством розвинутого соціалізму, зрослі можливості пропаганди, особливості ідеологічної боротьби, XXVI з'їзд КПРС як одне з найголовніших завдань на сучасному етапі поставив перебудову багатьох сфер ідеологічної роботи. Вирішення його у великій мірі залежить від пропагандистських кадрів.

Компетентність пропагандистів, їх глибока ідейна переконаність, уміння передавати людям свої знання і досвід багато в чому визначають успіх роботи по комуністичному вихованню трудящих.

Про важливість морального виховання молоді, формування у неї активної життєвої позиції, про особливості правової пропаганди і пошуки шляхів удосконалення політичного навчання комсомольців вели мову за «круглим столом» «Молодого комунара» керівники шкіл, де вивчається курс «Основи правових знань»: Юрій ХАРЧЕНКО — заступник пропагандиста цукрового підприємства виробничого об'єднання «Олександрівський цукровий завод», Тетяна КЛЕВЦОВА — пропагандист цеху № 3 заводу «Червона зірка», Любов КАЛІНИЧЕНКО — заступник пропагандиста механічного цеху Долбицького цукрозаводу, Любов КОВТАНЮК — пропагандист у бесіді за «круглим столом» взяв участь завідувачий відділом пропаганди обкому комсомолу Олексій КОРЕПАНОВ.

«МК»: Відомо, що ефективність політзанять певною мірою залежить від правильної комплектації шкіл, врахування інтересів слухачів і потреби у вивченні того чи іншого курсу на виробництві. Скажіть, будь ласка, курс «Основи правових знань» ви, як пропагандисти, обрали для вивчення саме чи на бажання слухачів? А може вам запропонували його в комітеті комсомолу?

Ю. Харченко: Я — механік, а не юрист, і якби мені

Л. КАЛІНИЧЕНКО

було надано право вибирати курс для вивчення зі слухачами, то самі, звичайно, не наважилися б взятися за цей.

Т. Клевцова: Мені запропонували вивчати зі слухачами цей курс у комітеті комсомолу. Я вперше виконаю доручення пропагандиста, і, безперечно, відчуваю труднощі у підготовці до занять.

Л. Ковтанюк: Я співчуваю вам, колеги. Торік у мене була така ж ситуація. Я, юрист за фахом, веда школу комуністичної праці. Сумлінно готувалася до занять, намагалася зацікавити слухачів. Мені навіть здавалося, що все добре вдається. Тепер, коли маю змогу кожну тему викласти найцікавіше, подати матеріал так, щоб викликати дискусію, бесіду, повести заняття по заданому руслу, розумію, що ефективність торішніх занять була низькою. Недарма в народі кажуть: «Погано, якщо піп проги пече чоботар».

Нинішнього року я сама пішла в комітет комсомолу і попросила дозволити мені вивчати зі слухачами курс, який був би пов'язаний з питаннями правової пропаганди. Допомогла скласти списки слухачів. Тепер, як кажуть, я в своїй тарілці. Почувалася успішно, заняття приносять моральне задоволення, а головне, відчуваю

справжню зацікавленість слухачів.

Ю. Харченко: Я не згоден щодо пірогів і чоботарів. Звичайно, це оптимальний варіант, якщо курс «Основи правових знань» читає юрист за фахом. Але ж не у всіх виробничих колективах введено штатну одиницю юриста. До того ж він може вести лише одну школу. А якщо на підприємстві є потреба створити їх кілька?

Ось, наприклад, серед молодих шоферів нашої автоколонни трапляються порушення трудової дисципліни, пиятики, аварії. Про це повідомляють «Комсомольський прожектор», сатиричні листки, говориться на загальних зборах, виробничих нарадах, словом, весь комплекс заходів спрямований на поліпшення правового виховання. І курс «Основи правових знань» просто необхідний нам.

Л. Калиниченко: А в нас робітники цеху самі побажали вивчати курс «Основи правових знань». Я позачок у колективі і тому, коли мені доручає пропагандист Галина Миколаївна Степанова самостійно підготувати заняття, то намагаюся побудувати його так, як робить це вона. А взагалі, я й сама не гадала, що це такий цікавий і корисний курс. У слухачів виникає стільки питань, що я не завжди можу дати відповіді на них. Тоді я записую ці питання, консультуюся з юристами або ж прошу поради у наставника-пропагандиста. І все ж «білий плям» вистачає.

О. Корепанов: Слухачі повинні добре знати свої права, повинні вміти застосовувати ці права в інтересах будівництва комунізму, чітко розуміти їх нерозривний зв'язок із сумлінним виконанням своїх громадянських обов'язків. Вчення про соціалістичну державу і право — складне, оволодіти ним, тим більше свідомо використовувати його в житті, в боротьбі за справу комунізму — завдання непросте. Тут, як попереджав В. І. Ленін, не треба надіятися, що все зрозумієш і засвоїш відразу.

Т. Клевцова: Бувають випадки, коли й підготувалася до заняття добре, і наводила цікаві факти з життя, а коли поставила питання для перевірки засвоєного матеріалу, слухачі не поспішали з відповіддю.

ПОЛІТЗАНЯТТЯ

шкولو аж до підсумкового заняття. А молодим керівникам політшкіл буває дуже важко. Адже не завжди во-

О. КОРЕПАНОВ

ни забезпечені літературою, посібниками, технічними засобами.

Ю. Харченко: Вихід з цього теж є. Треба вдаватися до більш активних форм ведення заняття — співбесід,

диспутів, перевірки практичних завдань.

Л. Ковтанюк: Треба запрошувати на заняття юриста. Бо є такі теми, що який би не був сумлінний пропагандист, а все одно сам не зможе глибоко і всебічно викласти матеріал. Такою є, на мою думку, стома тема курсу, де вивчаються основи законодавства про працю. Тільки юрист може пояснити слухачам, яка, скажімо, різниця між переведенням і переміщенням на іншу роботу... По цій темі запитань виникає багато, у мене це заняття мало не перетворилося на юридичну консультацію...

«МК»: Чи даєте ви слухачам завдання, які б передбачали аналіз актуальних правових проблем у колективі, роботи «Комсомольського прожектора» постів народного контролю?

Л. Калиниченко: Такі форми роботи у нас передбачені планом, але я ще не застосовувала.

Т. Клевцова: Я завжди

край несподобству, то дуже рада.

Л. Калиниченко: Моя заслуга у поліпшенні правового виховання юнаків і дівчат нашого заводу ще дуже мала. Не вистачає досвіду, а іноді й знань. Хотілося б, щоб і районні комітети комсомолу організовували навчання пропагандистів по секціях, давали такі практичні поради, як і на обласному семінарі. Я, наприклад, уже знаю, як побудувати вивчення теми «Цивільно-правовий захист соціалістичної власності, прав і інтересів громадян». Багато почерпнула з лекцій помічників прокурора області. От якби ще побувати на відкритому занятті...

О. Корепанов: Питання, які порушувалися сьогодні за «круглим столом», актуальні й важливі. Справді, пропагандист — центральна фігура в політнавчанні. Тому таку увагу обкому комсомолу, обласна методична рада приділяють навчанню комсомольських керівників по-

Л. КОВТАНЮК

літшкіл. Хочеться, щоб районні, заводські комітети комсомолу врахували ті критичні зауваження, які були висловлені пропагандистами сьогодні.

Приємно, що всі учасники бесіди критично оцінюють досягнуте, прагнуть добитися найбільшої результативності політзанять. Внутрішнє невдоволення собою, про яке ви так відверто й чесно говорили — добрий стимул для самовдосконалення. Без глибоких знань, уміння організовувати і виховувати слухачів сьогодні не може відбутися становлення пропагандиста. Бо, як підкреслював Л. І. Брежнев у своїй промові на XVIII з'їзді ВЛКСМ, «утвердження норм і принципів комуністичної моралі неможливе без постійної наполегливої боротьби з антигромадянськими проявами, духовною бідністю, з її неминуваними супутниками — пияцтвом, хуліганством, порушеннями трудової дисципліни».

Одним із шляхів активізації форм політнавчання може стати участь у II Всесоюзному конкурсі рефератів пропагандистів і слухачів системи комсомольського політнавчання і економічної освіти.

У справі досягнення найвищої ефективності політзанять неабияке значення має проблемний метод навчання.

Ю. ХАРЧЕНКО

Але це, я думаю, буде тільки моєю наступною нашою бесідою за «круглим столом».

«МК»: Гадаємо, цією ж темою зацікавляться й інші комсомольські пропагандисти, всі читачі. Чекаємо ваших листів, друзі.

Бесіду записав Н. ЧЕРНЕНКО.

НОВІ ОБРЯДИ

У СЕЛІ — ВЕСІЛЛЯ

Нарешті вшух вітер, проясніло небо. Протопопівка наче оновилося: підбілена снігом, ошатна.

— І село фату наділо, — жартує хтось у гурті колгоспників.

— Аякже, сьогодні ж весілля! — відказує йому.

А на центральну аудиторію села вже з'їжджає кортеж — прикрашені кольоровими стрічками автомобілі. На першому — символічні обручки.

— Любові та злагоди вам, — зичать одностельчані молодята, зустрічаючи їх. І супроводять наречених до скверу, де височить пам'ятник В. І. Леніну. Низько виклоняючись юнак і дівчина біля цього священного місця, кладуть квіти...

Стоять, тримаючись за руки, в задумі біля могили полеглим воїнам-визволителям. І знову кладуть квіти...

Це вже стало традицією у Протопопівці: перш ніж зареєструвати шлюб, приходять молоді до цих священних місць.

...У сільському Будинку реєстрації шлюбів уже з'являється до весілля. Обрядовий староста депутат сільської Ради народних депутатів Євгенія Тимофіївна Веремченко радо стрічає весільний гурт, запрошує до залу. Під звуки маршу ступають килимовою доріжкою молоді. Урочиста церемонія реєстрації починається.

Є а ній і символіка, і відповідна атрибутика. Все продумано, організовано, щоб обряд реєстрації шлюбів став святом. І не тільки для «винуватців» торжества, а й для всіх присутніх. Бо в прозвученні нових обрядів — реєстрації шлюбів чи народження, відзначенні ювілею, «золотого» чи «срібного» весілля — неодмінною умовою є участь одностельчан, передовиків колгоспного виробництва — людей всіма шанованих у селі.

На все життя запам'ятають урочисті хвилини реєстрації молоді трудівники колгоспу «Заповіт Леніна» Ігор Щербина і Наталка Ткач, Анастасій Хомич і Ольга Корнюшина, Сергій Голощенко і Людмила Карпінська, Віталій Пасичник і Наталка Фіртка, коли їхню любов скріпили шлюбом, оголосили їх подружжям.

Субота. У Протопопівці сьогодні весілля. Гарча, українське весілля за новим, сучасним обрядом. До будинку реєстрації шлюбів ідуть і йдуть трудівники села. Щоб поділитися радістю молодих.

О. ШУЛЬГА.

Олександрійський район.

НА ТВОЮ КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ

ВЧЕННЯ, ЩО ЖИВЕ Й ПЕРЕМАГАЄ

«В. І. Ленін, КПРС про Радянську багатонаціональну державу».

— так називається збірник документів і матеріалів, підготовлений і виданий радянськими науковцями. Він містить повні або зі скороченнями статті, промови, листи та окремі висловлювання В. І. Леніна, партійні документи, доповіді і виступи Л. І. Брежнєва, рішення з'їздів партії, що відбивають ленінські принципи і практики радянського національно-державного будівництва, інтернаціоналістську суть соціальної і національної політики партії. В цьому розкриваються наукові, ідейно-політичні й соціально-економічні основи цієї політики, викривається суть її фальсифікаторів.

Документи і матеріали, вміщені у збірнику, не тільки переконливо засвідчують життєдайну силу революційної теорії, ленінського вчення про соціалістичний федералізм, творче втілення Комуністичною партією його в бо-

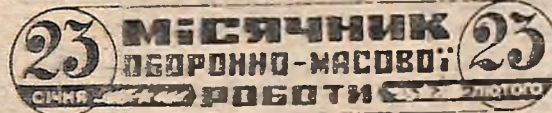
ротьбі за утворення, розвиток і вдосконалення Союзу РСР.

Значне місце у збірнику відведено матеріалам, що розповідають про те, як у боротьбі за створення і розвиток Союзу РСР партія спиралася на інтернаціональні люття і почуття дружби трудящих усіх націй і народностей.

Документи і матеріали збірання показують, як під керівництвом партії у трудящих міцніла і перемогла соціалістична свідомість, як зростала роль і значення Союзу РСР у будівництві розвинутого соціалізму, розквіті та зближенні всіх націй і народностей країни.

У збірнику говориться про міжнародне значення утворення і розвитку Союзу РСР, зростання його авторитету і могутності, про історичний досвід КПРС у створенні і розвитку Радянської багатонаціональної держави.

Л. ГЛАЗОВ,
завідувач кафедрою історії КПРС Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування.

Як захистити весни?

Вільшанка. У багатьох первинних дтсаафівських організаціях району почалися громадсько-політичні читання на теми: «В. І. Ленін, КПРС про захист соціалістичної Вітчизни», «XXVI з'їзд КПРС про дальше зміцнення обороноздатності Радянської держави», «Збройні Сили СРСР на аарті мирної праці радянського народу».

Член Республіканського комітету захисту миру, заслужений лікар УРСР Ф. Д. Гетьменець, якого в ці дні вітають з вісімдесятиріччям, зустрівся з комсомольцями села Добрянки і провів бесіду про мирнолюбну політику КПРС і Радянського уряду. А ветеран Великої Вітчизняної війни І. Я. Котовський розповів юнакам і дітятам вільшанки про внески Ф. Д. Гетьменця до Фонду миру. Він повідомив, що Феодосій Деомидович перерахував на рахунок Фонду свою сільськогосподарську премію, а незадовго до цього своєю дружиною Марією Миколаївною здав у касу районного відділення держбанку 300 карбованців. Нині його внесок до Фонду миру становить 23800 карбованців. Ось за що ця щедра людина удостоєна високої відзнаки — золотої медалі «Борцві за мир» і Почесної срібної медалі Фонду миру СРСР, а за сумлінну працю на ниві охорони здоров'я — орденів Леніна і Жовтязвої Революції. І слова Феодосія Деомидовича, звернені до молоді, зву-

чать пристрасно і переконливо: бути готовим захистити рідну Батьківщину, все зробити для примирення її могутності, бути пильним, бути прапорносцем миру на землі.

Світловодськ. У всіх школах міста з перших днів місячника проходять уроки мужності, на яких виступають герої-земляки, ветерани Великої Вітчизняної війни. Почався огляд роботи первинних організацій оборонного товариства. Відзначено діяльність дтсаафівських активістів заводу чистих металів, які дбають про розвиток військово-прикладних видів спорту. Багато молодих робітників, інженерно-технічних спеціалістів набувають знань в атомомотоклубі, в секції підводного плавання. Юнаки та дівчата почали складати залік з фізичної та військово-технічної підготовки. Перші аврази — у стрілецькому тирі.

Кіровоград. Про плідну роботу дтсаафівських і комсомольських активістів машинобудівного технікуму ви зможете дізнатись, оглянувши експозицію про роди військ Збройних Сил СРСР. Тут, біля аудиторії, де юнаки та дівчата слухають лекції на військово-патріотичну тематику, вчаться користуватися зброєю і готуються до заліку з військово-технічної підготовки, дтсаафівці виставили фототрипти «Герої Радянського Союзу», «Герої громадянської війни», «Герої Кіровоградщини». Викликає інтерес «Куточок ДТСААФ». Різноманітні плакати, брошури, книги, цілі серії друкованих матеріалів, які зібрані активістами первинної організації, допомагають учням відповісти на «сто запитань» про Збройні Сили СРСР: за яким статутом живе армія, які права і обов'язки воїна, що стіть за словами «масовий героїзм» тощо.

Небо... Шлях до нього йому раптово виявився перешкодою. Отой шрам на обличчі від дитячої трагічної гри з мисливською рушницею настророжив лікарів у Чернітському вищому військовому авіаційному училищі льотчиків. От і не став він курсантом.

Але ж дзуськи, він не відступився! Ще впертіше тренуватиме тіло і наступного року знову вступатиме до училища. І — знову ж саме до цього. Він доведе, так, що абсолютні здоров'я, що без неба йому не жити! І узяти батька. Сильки було з його життя трудівців — не збавив з дороги, духом не запав, а з його пораненням працювати було ой нелегко...

Іван Олександрович, помітно накульмує на праву ногу, підходить до двору. Він уже кілька літ був на пенсії — фронтові поранення змусили. Але душею, як і раніше, гасився до людей, до роботи. Він-бо добре знає, хто на що здатний у колгоспному колітиві і що можуть ці землі. І як часто втрапав, як і в роки роботи, його бачили то у правліні, то на фермі. Хай уже не може працювати, але слово його, добрий господарська порада знаходять вдалого слухача в колгоспній сім'ї.

Хочеться батькові бачити сина господарем поля, хліборобом. Он сильний раз уже заводив розмову:

— Пшов би ти, Мьоні, в агрономічний. Землю прикрашати, хліб ростити — більшого щастя немає!

А у сина мрія — літати. Ні, він не стане проти неї. Але як лікар поставили за-світ.

— То, може, ти, Леоніде...

— Ні, тату, — вперто мовив той, — ти сам ніколи трудився у житті не обходився. Моточником, я буду, от побачиш. А татер думав алаштуватися на електро-механічний завод. Попрощайся і знову вступатиму до льот-ного...

І, набравши з відра кухоль води, він заходився поливати собі спину. Хлюпався добо, з яким задоволенням, а батько дивився на сина і думав, як знайомі й дорогі йому і це високе чоло, і трохи змиваний погляд на світ. Мьонька ніколи не хвищав і ніколи не відступав у житті перед труднощами. Машинице любив лазити по деревах, що заміщали йому турнік, і часом впавши, напов-дегнито ліз на висоту. Охоче вивчив плавати і катався на ковзанках. У школі серйозно ставився до навчання. Може, й цього разу він вийде переможцем? Зов-не ж мрія... Щастя тобі, сину!

А Тетяна Орелівна клікала чоловіка снідати. Сім'я вже хвищала в новому невеличкому будинку, який вбудували на околиці. Невеличкий, але міцний, він вибрався не випадково. До колгоспного двору, як кажуть, два кроки. Перешкодував через місток над струмком — уже й на роботу.

Але трудова стежина Леоніда в інший бік — до заводської прохідної. Електро-механічний завод вави до себе багатьох його ровесників. Ріс тому радіохвилі доносили з комсом гомос першої в селі людини, що здійснила політ навколо земної кулі. — Юрія Олександровича Гагаріна. І хлопці із захопленням монтували радіоприймачі та підсилювачі, встудилися у хвилі ефіру. Прагнули до заводу, бо це була школа майстерності. У Леоніда був інше й інший аргумент: авіація і радіотехніка — невіддільні. І якщо він стане добрим електро-механіком на заводі, це згодом знадобиться і в авіації.

Кілька днів згайомства з підприємством минули, як одна мить. Леоніда тимчасово направили на дільницю майстра М. І. Тюха. Микола Іванович, який пнів очолює планово-розподільче бюро одного із заводських цехів, згадає:

— Тоді у нас на дільницю приїжджало близько п'ятдесяти чоловік. Це були переважно

вискоккваліфіковані електромонтажники. Ми виготовляли станції управління технологічними процесами для панероноі та хімічної промисловості. Робота була цікавою, складною.

Попов нас, відперто каву-чи, здивував різним своєю підготовкою. Як правило, молоді робітники, що прих-дять на завод, освоюють професію десь через півроку і вже потім напроцують кваліфікацію. Побачивши, як успішно почуває себе Леоніда з паяльником у руках, біля електроапарату, як добре розуміється в електротехнічних схемах, ми з бригадою молодим Олександром звернулися до кваліфікаційної комісії з пропозицією приєднати Леоніда до перших розряд.

З 10 жовтня 1962 року, — гласив наказ директора заводу, — зарахувати Попова Леоніда Івановича слосарем електромонтажником апаратного цеху».

Товариський характером, Леоніда швидко здружився з колективом дільниці, цеху. Робота приносила йому справжнє задоволення. Ось надходить на дільницю металеві шафи. Електромонтажники одержують на складі деталі, готують інструменти, умінюють паяльнички. Зміна тільки почалася, але трудовий ритм у цеху вже високий. Леоніда справно бере зі

стола кріпильні матеріали, встановлює на платах трансформатори, дроселі, змінні резистори. Вліпиться в руки викруткі, клацають гудомі плоскогубці. Так, уже все — підготовку до монтажу закінчено. Решта деталей закріплюється паянням.

Принципова схема приладу, що під рукою, — то як карта, і як та карта, на якій позначено свої «річки» — електронні. Вони бачать різноманітні дотамп-руслів, десь втрачають свої сили на опорах: десь зростають на конденсаторах, струм перетворюється в електро-магнітне поле, щоб знову стати струмом з обмотки трансформатора. І він, Леоніда, повинен не сплутати на цій карті нічого, не зігнути двох електрострумів, бо тоді спалахнуть дріоти і деталі екранним потужним і весь вираз перетвориться в шум оборотливих завісунок.

І Леоніда старанно пале опори та конденсатори, вкладає на своє місце кожний провідник з диктуй, що стрічає в усі бокі різноманітними мінцями.

Цех успішно виконував доведені завдання. Леоніда дедати частіше називали в числі передових виробничників. Якого у бригаду при-йшло позновчення. Високий, міцний хлопець, подючч членам бригади руку, на-зався:

— Віталія.

Бригада працювала над виконанням одного з важких, нестандартних замовлень. У початку були певні труднощі в освоєнні нової професії, і Леоніда часто затримувався біля свого робочого місця.

Ми разом розбирали електричні схеми, — згадає Віталій Павлович Сиволоз, лінн майстер складального цеху корпусів магнітних пускатів. — Леоніда навчав мене передових методів праці. Допомога його була не тільки в технічній, а й в моральній тактовності.

Стосунки у бригаді напу-вали товаришськими. Особливо тісно зружались Віталія хлопець — Леоніда Попов, Віталій Сиволоз та Павло Жоняні. Нерідко вони лишалися в цеху і після роботи, бо час від часу цех ліхотаміно під перебоїв у постачанні, а хлопцям не хотілося, щоб колектив втрачав зайнято-ані у змаганні позиції. Пра-цювали вони із запалом, творчо, і нерідко вносили в технологію виробництва цінні пропозиції, які поліпшували якість апаратури.

Якось так сталося, що у бригаді працювали одні чоловіки. І час від часу в складні хвилини то один, то інший агадував чорта. Боротьбу з лайном, звісно, ве-ли, але особливих успіхів вона не давала. Та ось одно-го дня новий майстер, Ана-стасій Іванович Сазонов, при-

вів у бригаду позновчення — високу, струнку дівчину з геселани очима.

— Оце, хлопці, нам одна дівчина у бригаду, щоб ви не заплесали. Зовуть її Ліда Мудрець.

І хлопці мимоволі підта-чили, бо Ліда мала гострий, кінчик нізочок, і потрапляти під її погляд було неприємно. Та й що то за хлопець, що своєю поведінкою ставляв дівчину в незручне становище!

Леоніда готувався до всту-пу в комсомол. Він брав напалити участь у гре-матському ютти заводу. Під час обідньої перерви в його руках часто бачили не тільки книги про авіацію, які не виводилися з його інстру-ментального ліжка, а й Ста-лут ВЛКСМ, «Як гартувалася сталь» М. Островського. В разком комсомолу Леоніда приїшов разом з Миколою Мудрець, Миколою Петровим та кількома іншими ро-бітниками. Хвилювалися, звісно, бо ж така велика подія. Але по-справжньому оці-нили її величчя, коли секретар партійного комітету, вручив комсомольські квитки і знач-ки із символікою ВЛКСМ. Леоні-дові згодом дали ранок на площі Леніна, після випуск-ного вечора. І та клятва на площі, так, вірність їй вони пронесли через усе життя.

II.

Через рік роботи на Олек-сандрийському електромеха-нічному заводі Леоніда Попов мав уже другий тариф-ний розряд. Це свідчен-ня його неабиякого профе-сійного зростання, бо чимале робітників йшли до цього рівня вдвоє довше. Робота на підприємстві вимагала постійного підвищення мо-ральних і ділових якостей.

На той час Леоніда трудив-ся в бригаді Анастасія Сазо-на. Разом з ним працювали Іліна Шаоватенко, Іннелі Ко-валенко.

Іннелі були тоді майору-кальницяцією. А робота ця яка? Треба було на електро-та радіодеталі, які монту-валися в апаратури, ро-боти відповісти позначки фарбою, пожеж конденсатор, кожний опір повинен був ма-ти свій номер, який відпові-дав порядковому в принци-повій схемі. Так як позначки треба було робити й на спо-лучних дотках, зобража на-тих, що пов'язувалися в диктуй.

Тут і перо довго не слуха-лося Іннелі. До того ж, цю-змиш треба було працювати у високому темпі: його зада-вали монтажники. І коли представник підприємства, для якого виготовлялася то-ді апаратура, повертав не-акуратно промаркіровані де-талі й треба було починати все спочатку, Іннелі не раз і не два заходився плачем. Злилася дівчина і на це перо, й на передового представ-ника, і на деталі, які мон-тажники, здається, і без її позначок з закріпленими очима готували у схемі крават там, де треба. Та технологія — це технологія! А подальше несе переносити, коли відту-гави товаришську підтримку.

— Ніно, чуєш, Ніно? — озивався Леоніда. — Оце знову плачеш!

— Та скільки ж можна малювати ці позначки! Ёже, мабуть, я й умру — не напу-ска. То косо, то приво... — схиляла дівчина.

— Але ж ти просто розгу-била, — продовжував юнак. Ну, заспокойся! У тебе ж гарний почерк. Спробуй лиш іншим пером...

Іннелі витирає сльози, бе-ре в руки перо й тут і по-ступово заспокоюється. Цифри лягають на деталі рівніше, впевненіше.

І незабаром, — згадає начальник першого скла-дального цеху Олександр Фе-дорович Кавець, — у нас в ко-лективі не було кращої мар-кірувальниці, ніж Іннелі Коваленко.

Умівши Леоніда Попова тактовно, неанаянню при-йти на допомогу юнці під-креслюють в розмові всі, хто знав його раніше на Олек-сандрийському електромеха-нічному заводі.

(Далі буде).

(Продовження. Поч. у №№ 2, 3, 5, 6, 7, 10, 11, 12, за 5, 7, 12, 14, 16, 23, 26 та 29 січ-ня ц. р.).

Грози — влітку і взимку...

Ніколи не думали педагогі і учні Полігівської середньої школи № 1 Запорізької області, що взимку зустрінуться з незвичайною гостею — кульовою блискавкою. І не донебуть, а в класі й коридорі.

... Приблизно опівдні рангом здійнявся шквальный вітер, заблищали вогненні стріли, вибухнув грім. Учні 4-го «Б», які щойно зайняли свої місця за партами після перерви і чекали вчительку, побачили, як у кімнату влетіла біло-оранжева куля з футбольний м'яч завбільшки. Пролетівши складний звивистий шлях, вона перекинулася крізь відчинені двері в коридор, а там у відкриті квартиру — на вулицю. Бачили це й інші

школярі і вчителі. Грізна незнайома не тільки перелякала їх, а й наробила шкоди. На дружки розсипалося скло сімнадцяти вікон на всіх трьох поверхах школи.

— Це унікальне явище природи — одне з тих, чіткі таємниці з великим трудом розкриваються, — сказав кореспондентів РАТАУ завідувач лабораторією Українського регіонального науково-дослідного інституту Державного комітету СРСР по гідрометеорології і контролю природного середовища, кандидат фізико-математичних наук В. А. Дячук. — Викликаючи численні спори серед учених, воно самим своїм існуванням суперечить фізичним законам. З кульовою блискавкою іно-

ді зустрічаються льотчики в польоті, коли небезпечна пустунка «розважається» на площині літака, залишаючи на пам'ять про себе оплавлені сліди, на шаста, в повітрі не безпечні. Іноді вона відвідує житлі будинки, установи. Її поява не можна поки що передбачити, відтворити в лабораторних умовах.

З'являється вона під час грози, вирушаючи у «подорож» за маршрутами, досі відомими тільки їй. Однак помічено, що дорогу їй прокладають позитивні потоки, і вона має «пристрасть» до закритих приміщень. Яскрава блискавка куля від десяти сантиметрів до метра в діаметрі, з шипінням і потрісканням, залишаючи після себе специфічний запах,

ПОДОРОЖ У НЕВІДОМЕ

проникає крізь димходи, відкриті квартирки або щілини, починає кружляти за рухом повітря, ніби щось вишукуючи. «Ознайомившись» з обстановкою, кульова блискавка тим же шляхом залишає приміщення. Однак бувають випадки, коли, натрапивши на заземлені предмети, наприклад, на радіатор центрального опалення або телевізор, вона з вибухом нейтралізується.

— Значить, вона небезпечна?

— Як і будь-яка інша. З нею треба поводитися дуже обережно: ні в якому разі не намагатися втекти від неї, не робити різких рухів, тим більше виганяти її шапкою, вінчиком... Цим можна спровокувати удар на себе. Кра-

ше спокійно стояти осторонь, але якщо трапиться, що ви на її шляху, наприклад, на протязі, обережно відсуньтесь. Блискавка пропливе далі і обов'язково сама знайде собі дорогу, щоб зникнути.

Випадків появи в наших широтах кульових блискавок раніше майже не спостерігалось — мало не один у десятиріччя. Тепер вони фіксуються все частіше і частіше. І навіть узимку, як це сталося в Пологах. Останні дослідження показали, що такі явища випадають не тільки в так званих грозозіх — купчасто-дощових хмарах, які існують лише в весняно-літній період, а й у шарувато-дощових. Це значить, що умови для появи кульових блискавок є в усі пори року.

М. КЛИМЕНКО,
Т. ЛАРИНА,
кор. РАТАУ.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

Неділя

▲ ЦТ

8.00 — «Час». 8.45 — Зігнати народний хор «Калина» Полтавського педагогічного університету. 9.30 — Вудальнік. 10.00 — Служба Радіокомунізму Союзу. 11.00 — «Здоров'я». 11.45 — «Ранкова пошта». 12.15 — Радіоспівний Союз очима зарубіжних гостей. 12.30 — Сільська година. 13.30 — Музичний досвід. 14.00 — Ф. Достоевський. «Село Степанчиково та його мешканці». Фільм-вистава. 16.35 — Клуб кіноподорожей. 17.35 — Чемпіонат світу з гірськолижного спорту. 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — Авторський вечір Героя Соціалістичної Праці, народного артиста СРСР композитора А. Новикова. 21.00 — «Час». 21.35 — Любова Петрівна Орлова. До 80-річчя з дня народження. 22.20 — Футбольний огляд. По закінченні — Новина.

▲ УТ

10.00 — «Актуальна камера». 10.35 — Віні О. Білаша. 11.10 — «Село і люди». 11.50 — Мультифільми для дітей. 13.00 — «Грані пізнання». Науково-популярна передача. 13.40 — Концерт. 14.10 — Телефільм. 14.30 — Концерт з творів П. Штрауса. 16.15 — «Музична вікторина». 17.05 — До 60-річчя утворення СРСР. Програма Вірменського телебачення. 19.00 — «Актуальна камера». 19.30 — «Зустріч із театром». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.35 — «Новини міжнародна». 22.55 — «Знайомі обличчя». В. Удочиненко. По закінченні — Новини.

▲ ЦТ (IV програма)

8.00 — Ранкова гімнастика. 8.20 — Концерт. 8.35 — Програма науково-популярних фільмів. 8.55 — Художній телефільм «Дорога». 10.00 — «У світі творчості». 11.00 — «В гостях у казки». 11.45 — «Супутник кіноглядача». 12.30 — «Розповіді про наші кореспонденти». Огляд. 18.30 — До 63-річчя Великого Жовтня. «Наша біографія». 19.30 — «Вечірні казки». 19.45 — «Ермітаж». 20.15 — Міжнародний турнір з вільної боротьби. 21.00 — «Час». 21.35 — Художній фільм «Герой нашого часу» (Бела).

В. о. редактора
А. РОМАНЮКА.

Кіровоградське
технічне
училище № 6

ОГОЛОШУЄ
ДОДАТКОВІЙ
НАБІР УЧНІВ

із числа осіб, звільнених у запас з лав Радянської Армії,
у спецгрупі для роботи на підприємствах м. Кіровограда

за спеціальностями:

токар-універсал, слюсар по ремонту технологічного устаткування з числовим програмним управлінням, слюсар інструментальний, електрозварник.

Стипендія — 70 крб. на місяць.

Учнів забезпечують гуртожитком.

Адреса: м. Кіровоград, вул. Декабристів, 26.

Дирекція.

Зам. Б.

ПІСНЯ — ЛЮБОВ МОЯ

ОГЛЯД ЛИСТІВ

Любителі музики, як і завжди, звертаються до нашого «Диск-залу» з проханням надрукувати слова і ноту улюбленої пісні, розповісти про творчість відомих співаків та вокально-інструментальних ансамблів.

Смаки й уподобання дописувачів різноманітні. Так, Світлана Серова з с. Бандурівки Олександрійського району просить надрукувати пісню «Ленінград», дияркам колгоспу імені Свердлова Добровеличківського району сподобалася пісня «Деревиця моя», Тетяна Дашенко з с. Павлиша Онуфріївського району та Галина Карагулова зі станції Помічна Добровеличківського району бажать побачити на наших сторінках тексти і ноту пісні з кінофільму «Вам і не снилося». Цю ж пісню просить надрукувати і Євгенія Милинкова з села Косівки Олександрійського району.

У пошті «Диск-залу» трапляються й листи, що викликають посмішку. Так, скажімо, одна з дописувачок прислала рядок із пісні, слова якої хотіла б побачити надрукованими у нашій газеті. Цей рядок звучить приблизно так: «На-ба-да-па-па-па-да-ба...» Погодьтеся, що не легко виконати прохання цієї дівчини.

Подруги Роза та Олена

з села Ігульського Устимівського району люблять слухати гру на гітарі. Вони бажать навчитись грі на гітарі і запитують, як краще це зробити.

Гадаємо, що це питання зацікавить також багатьох інших читачів. Ми попросили відповіді на нього викладача по класу гітари фірми побутових послуг «Райдуга» Володимира Васильовича Козаріна.

— Справді, гітара — один із найпопулярніших музичних інструментів. Особливо грою на гітарі захоплюється молодь. Адаже на цьому музичному інструменті можна виконувати як класичні, так і сучасні музичні твори. Хочу застерегти любителів, котрі бажать навчитись грі на гітарі, від гонити за швидким успіхом. Мені часто доводиться чути пісні з гітарним акомпанементом, який просто різь слух.

Класи гітари є в кіровоградських музичних школах, де прихильники цього інструменту мають змогу набуті необхідних знань і навиків гри на гітарі.

Молодь, яка живе в селах, звичайно, не завжди має кваліфікованих керівників, тож навчитись грати на гітарі можна з допомогою самовчителя, який продається у будь-якому нотному магазині, його можна замовити поштою «Ноти-поштою». Для досконалого володіння інструментом потрібна сильна воля і працелюбність, а також, хоч на перший час, консультації спеціаліста.

Л. ДЕРЕВ'ЯНКО,
чергова «Диск-залу».

ДИСК-ЗАЛ

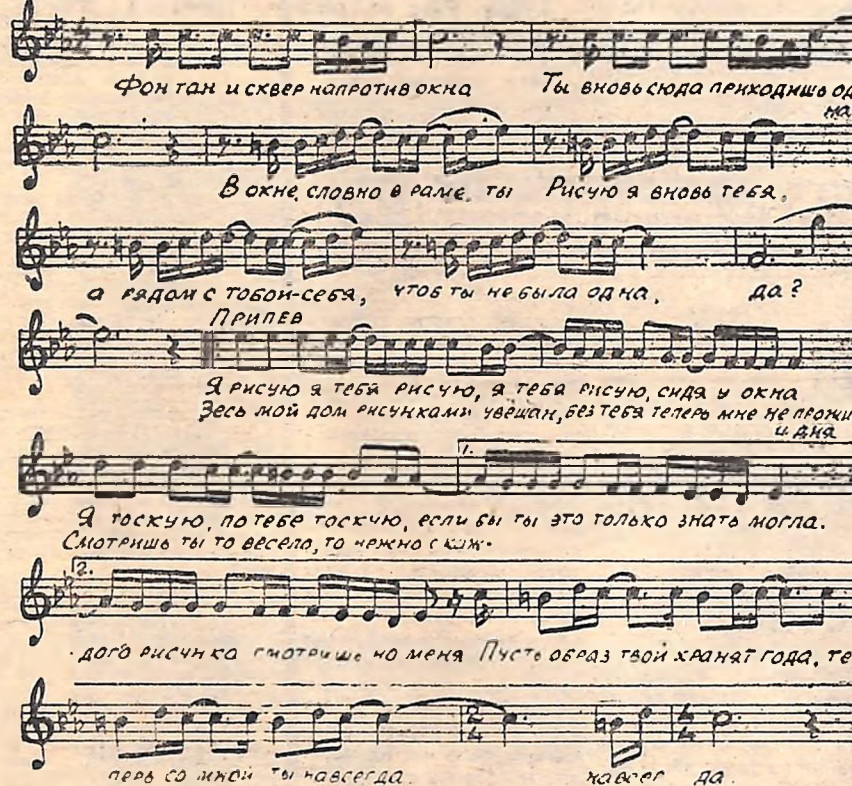
ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

Я ТЕБЯ РИСУЮ

Музика Р. Паулса

Слова А. Демет'єва

Умеренно.

Фонтан и сквер
напротив окна.
Ты вновь сюда
приходишь одна.
В окне, словно в раме, ты.
Рисуешь я вновь тебя.
А рядом с тобой — себя.
Чтоб ты не была одна, да?
ПРИПЕВ:
Я рисую, я тебя рисую.
Я тебя рисую, сиди у окна.
Я тоскую, по тебе тоскую,
Если бы ты это только
знать могла.
Весь мой дом
рисунками увешан,
Без тебя теперь мне
не прожить и дня.

Смотришь ты то весело,
то нежно,
С каждого рисунка
смотришь на меня.
Пусть образ твой
хранят года,
Теперь со мной
ты навсегда, навсегда.
Ты все поймешь увидев
мой дом.
Где я всегда
с тобою вдвоём.
На этой стене и той
Портреты висят твои,
И каждый рисунок мой —
Признание тебе в любви, да!
ПРИПЕВ.

ВСЕ ПРО АНСАМБЛЬ «ПЕСНЯРЫ»

Кантата «Веселі жабри» на вірші Роберта Бернса стала окрасою нової програми популярного вокально-інструментального ансамблю. Її створив піаніст Ігор Поливов. Ця робота приваблює глибокою філософією, вишуканою мелодійністю. Вона поєднала в собі характерну для «Песняров» пластику,

а також сплав усього красивого, що було в музичних напрямках останніх двадцяти років.

Опера «Прапор бригади» за мотивами поеми білоруського поета Аркадія Кулешова — це ще одна велика робота відомої групи. Той, кому пощастить цього року побувати на концертах «Песняров», побачить видовище не

менш яскраве, ніж попередній музичний спектакль — «Пісня про долю», «Гусляри».

Тісне співробітництво ансамблю з всеохопною фірмою грамзапису «Мелодія». За весь час існування група Володимира Мулявіна випустила п'ять «гігантів». Незабаром шанувальники рок-музики зможуть придбати шостий диск

«Песняров». На ньому записано цикл пісень молодого лєнінградського композитора Віктора Резникова, нові твори Ігоря Лученка, деякі останні композиції учасників ансамблю.

Тобого, Гренада, Тринідад, Ямайка, Мексика, Коста-Рика, Нікарагуа, Куба — ось маршрут великого гастрольного турне ансамблю, яке почалося 30 листопада минулого року. «Песняры» подарують слу-

хачам цих країн білоруські пісні, сонячний і чистий, мов джерельна вода, фольклор своєї республіки.

Якщо купала і Якуб Колас... На імена цих білоруських поетів ми не раз натрапляли в прекрасних композиціях з репертуару «Песняров». Після гастролей учасники ансамблю почнуть підготовку до святкування 100-річчя з дня народження видатних поетів.

А. КРУПСЬКИЙ.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-87; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу оголошень — 2-56-65; фотолaboratorії — 2-45-35; натораторської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.